Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (deviata komora)

z 26. októbra 2017 *

„Verejná služba – Úradníci – Cedefop – Povýšenie – Povyšovanie za rok 2015 – Rozhodnutie nepovýšiť žalobcu do platovej triedy AD 12 – Články 44 a 45 služobného poriadku – Porovnanie zásluh – Povinnosť odôvodnenia – Implicitné zamietnutie sťažnosti – Zodpovednosť“

Vo veci T-601/16,

Georges Paraskevaidis, bydliskom v Audergheme (Belgicko), v zastúpení: S. Pappas, avocat,

žalobca,

proti

Európskemu stredisku pre rozvoj odborného vzdelávania (Cedefop), v zastúpení: M. Fuchs, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci A. Duron, avocat,

žalovanému,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 270 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia riaditeľa Cedefop zo 4. novembra 2015 nepovýšiť žalobcu do platovej triedy AD 12 v rámci povyšovania za rok 2015 a na náhradu ujmy, ktorú žalobca údajne utrpel v dôsledku tohto rozhodnutia,

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora),

v zložení: predseda deviatej komory S. Gervasoni, sudcovia L. Madise a R. da Silva Passos (spravodajca),

tajomník: E. Coulon,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobca, pán Georges Paraskevaidis, bol 1. júla 1988 vymenovaný do stálej služby na Generálnom sekretariáte Rady Európskej únie ako úradník zaradený do platovej triedy A 7. Dňa 15. júla 1996 bol dočasne preložený do Európskeho strediska pre rozvoj odborného vzdelávania (Cedefop), kde bol začlenený ako dočasný zamestnanec na miesto administrátora a neskôr vedúceho administratívy.

* Jazyk konania: francúzština.

2 Od 1. januára 1999 bol žalobca preložený do Cedefop, kde sa stal úradníkom v stálej službe zaradeným do platovej triedy A 5 platového stupňa 2. V roku 2002 bol preradený na miesto poradcu pre administratívnu reformu.

3 Počas zmeny služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), ktorá nadobudla účinnosť 1. mája 2004, bol žalobca zaradený do funkčnej skupiny administrátorov (AD), do platovej triedy AD 11.

4 Po tom, čo bol 1. septembra 2003 dočasne preložený do Európskej agentúry pre obnovu (AER), bol žalobca 16. januára 2007 opätovne dosadený do Cedefop ako vedúci služby pre financie a verejné obstarávanie. V tom čase bol zaradený do platovej triedy AD 11 platového stupňa 5.

5 Dňa 1. marca 2011 žalobca dosiahol platový stupeň 8, teda najvyšší platový stupeň v platovej triede AD 11. Žalobca potom požiadal o povýšenie do platovej triedy AD 12, a to najprv počas povyšovania za rok 2010 emailom z 18. mája 2011, a potom počas povyšovania za rok 2011 listom z 3. októbra 2011. Týmto žiadostiam však nebolo vyhovené.

6 Žalobca zároveň listom z 18. mája 2011 požiadal o započítanie doby činnosti v AER a bodov za zásluhy, ktoré tam získal, aby tak podporil svoj postup v rámci Cedefop. Táto žiadosť bola zamietnutá v podstate z dôvodu, že žalobca nebol dočasne preložený do AER v záujme služby, a teda ako úradník, ale na vlastnú žiadosť a vo svojom vlastnom záujme, a teda ako dočasný zamestnanec, a že v Cedefop nebolo bežné zohľadniť takúto prax pri posúdení zásluh uchádzača o povýšenie.

7 Žalobca podal 9. januára 2014 žiadosť podľa článku 90 ods. 1 služobného poriadku riaditeľovi Cedefop ako menovaciemu orgánu (ďalej len „MO“), aby napadol skutočnosť, že za 20 rokov nebol nikdy povýšený. Tejto žiadosti nebolo vyhovené.

8 Dňa 31. marca 2015 nadriadený žalobcu zaslal oddeleniu ľudských zdrojov zoznam úradníkov navrhovaných na povýšenie. Meno žalobcu sa nachádzalo na tomto zozname, hoci bolo spresnené, že jeho povýšenie je druhoradou prioritou.

9 Vedúci oddelenia „Ľudské zdroje a podpora“ v Cedefop zverejnil 6. augusta 2015 zoznam úradníkov spôsobilých na povýšenie. Meno žalobcu sa na tomto zozname nachádzalo medzi úradníkmi, ktorí sa mohli uchádzať o platovú triedu AD 12.

10 Meno žalobcu sa naproti tomu nenachádzalo na zozname úradníkov vyhotovenom riadiacim výborom 14. októbra 2015, ktorých povýšenie bolo navrhnuté MO.

11 MO 4. novembra 2015 vypracoval zoznam povýšených úradníkov, na ktorom sa nenachádzalo meno žalobcu (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

12 Žalobca 29. januára 2016 podal na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu, ktorá bola 3. februára 2016 doručená MO. Vo svojej sťažnosti žalobca tvrdil, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté zjavne nesprávnym posúdením, že nerešpektuje články 44 a 45 služobného poriadku, ako ani zásady rovnosti a legitímnej dôvery. Sťažnosť obsahovala aj návrh na náhradu škody.

13 Dňa 19. apríla 2016 žalobca ústne predniesol odvolaciemu výboru tvrdenia uvádzané na podporu svojej sťažnosti.

14 Cedefop výslovne neodpovedal na túto žiadosť ani v lehote štyroch mesiacov stanovenej služobným poriadkom, ani neskôr.

15 Žalobca bol opätovne dosadený na Radu 1. februára 2016.

Konanie a návrhy účastníkov konania

16 Návrhom podaným do kancelárie Súdu pre verejnú službu Európskej únie 22. júna 2016 podal žalobca prejednávanú žalobu, ktorá bola pôvodne zapísaná do registra pod spisovou značkou F-31/16.

17 Podľa článku 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) 2016/1192 zo 6. júla 2016 o prenesení právomoci rozhodovať v prvom stupni v sporoch medzi Európskou úniou a jej zamestnancami na Všeobecný súd (Ú. v. EÚ L 200, 2016, s. 137), sa táto vec preniesla na Všeobecný súd v stave, v akom sa nachádzala 31. augusta 2016, a odvtedy sa musí prejednávať v súlade s Rokovacím poriadkom Všeobecného súdu. Táto vec bola zapísaná do registra pod spisovou značkou T-601/16 a pridelená deviatej komore.

18 Keďže účastníci konania nepožiadali o konanie pojednávania podľa článku 106 ods. 1 rokovacieho poriadku, Všeobecný súd (deviata komora), ktorý sa domnieva, že má na základe písomnosti v spise dostatok informácií, rozhodol podľa článku 106 ods. 3 rokovacieho poriadku, že o žalobe rozhodne bez ústnej časti konania.

19 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– zaviazal Cedefop, aby mu nahradil jeho majetkovú a nemajetkovú ujmu,

– zaviazal Cedefop na náhradu trov konania.

20 Cedefop navrhuje, aby Všeobecný súd:

– vyhlásil žalobu za čiastočne neprípustnú,

– zamietol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú,

– zamietol návrh na náhradu údajne utrpenej ujmy,

– zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

Právny stav

O návrhu na zrušenie

21 Na podporu svojho návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalobca uvádza tri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení článkov 44 a 45 služobného poriadku, ako aj zásad rovnosti zaobchádzania a práva na služobný postup. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti starostlivosti a zásady legitímnej dôvery.

22 V rámci svojho prvého žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené. V tomto zmysle žalobca na jednej strane zdôrazňuje, že uvedené rozhodnutie je iba menným zoznamom povýšených úradníkov a na druhej strane, že keďže rozhodnutie o zamietnutí jeho sťažnosti je implicitné, neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie.

23 Nebolo tak uvedené žiadne relevantné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, a to ani v konaní pred podaním žaloby, ani v prípade jeho predchádzajúcich žiadostí o povýšenie. Žalobca sa v dôsledku toho domnieva, že nemohol pochopiť dôvody, pre ktoré sa jeho meno nenachádza medzi menami povýšených úradníkov.

24 Žalobca tvrdí, že jedinou informáciou, ktorú v tejto súvislosti mal, boli neoverené správy, podľa ktorých mu jeho povýšenie do platovej triedy AD 12 bolo zamietnuté, pretože by malo za následok, že by bol zaradený do vyššej platovej triedy ako jeho priamy nadriadený, ako aj zástupca riaditeľa Cedefop. Spresňuje, že aj keby takéto úvahy boli preukázané, nemôžu odôvodniť zamietnutie povýšenia.

25 Okrem toho žalobca zdôrazňuje, že keď dané rozhodnutie tak, ako v tomto prípade, vôbec neobsahuje odôvodnenie, z rozsudkov z 3. októbra 2006, Nijs/Dvor audítorov (T-171/05, EU:T:2006:288, body 41 až 47), a z 8. októbra 2008, Barbin/Parlament (F-81/07, EU:F:2008:125, bod 28), vyplýva, že vady odôvodnenia nemožno napraviť v súdnom konaní. Napadnuté rozhodnutie treba teda na tomto základe zrušiť napriek vysvetleniam, ktoré poskytol Cedefop vo vyjadrení k žalobe.

26 Žalobca dodáva, že pravidlo zhody medzi sťažnosťou a žalobou potvrdzuje nemožnosť napraviť vady odôvodnenia aktu spôsobujúceho ujmu v štádiu súdneho konania, keďže toto pravidlo mu zakazuje uvádzať nové dôvody počas tohto konania, hoci nepozná odôvodnenie rozhodnutia, ktorého zákonnosť napáda. Domnieva sa, že takáto situácia má za následok narušenie rovnosti, keďže administratíva sa v skutočnosti nachádza v priaznivejšej situácii ako on.

27 Okrem toho žalobca popiera argumentáciu Cedefop, podľa ktorej to, že vedel o svojich hodnotiacich správach, poznámkach k jeho výkonnosti a internej správe z 19. júla 2013, postačovalo pre záver, že napadnuté rozhodnutie bolo dostatočne odôvodnené. Vyhovieť v prejednávanej veci tejto argumentácii by totiž podľa neho znamenalo zbaviť akéhokoľvek potrebného účinku článok 296 ZFEÚ, ako aj jeho právo na účinný prostriedok nápravy upravené v článku 47 Charty základných práv Európskej únie.

28 Navyše, hoci žalobca uznáva, že jeho prihláška na pracovné miesto na Rade predchádzala prijatiu napadnutého rozhodnutia, napriek tomu tvrdí, že táto vopred podaná prihláška bola odôvodnená obozretnosťou, aby tak čelil možnosti nového rozhodnutia o jeho nepovýšení.

29 Žalobca zdôrazňuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia mohol poznať tým menej, že bol zaradený do zoznamu úradníkov alebo zamestnancov, ktorých povýšenie navrhol riadiaci výbor Cedefop.

30 Cedefop sa domnieva, že hoci úplnú neexistenciu odôvodnenia nemožno napraviť odôvodnením v súdnom konaní, napadnuté rozhodnutie bolo prijaté v kontexte známom žalobcovi, ktorý mu umožňoval posúdiť jeho dôvodnosť, takže uvedené rozhodnutie treba považovať za dostatočne odôvodnené v súlade so zásadami vyvodenými z judikatúry. Tieto zásady sú napokon pripomenuté v rozsudku z 3. októbra 2006, Nijs/Dvor audítorov (T-171/05, EU:T:2006:288), ktorý samotný žalobca cituje na podporu svojej argumentácie.

31 Po prvé Cedefop pripomína, že povyšovanie sa zakladá na procesných pravidlách, ktoré žalobca so zreteľom na svoje úlohy nemohol nepoznať a ktoré boli v prejednávanej veci uplatnené objektívne a správne.

32 Po druhé Cedefop tvrdí, že žalobca vedel o obsahu a výške jeho hodnotení, o viacerých poznámkach k jeho osobe týkajúcich sa spôsobu riadenia jeho tímu, ako aj o ostatných porušeniach a nezrovnalostiach spomenutých v internej správe z 19. júla 2013 nachádzajúcej sa v jeho osobnom spise. V tejto súvislosti Cedefop trvá na tom, že žalobca v bode 19 svojej sťažnosti jasne identifikoval výhrady, ktoré mu boli adresované, takže nemôže s úspechom tvrdiť, že nebol schopný pochopiť dôvody, pre ktoré sa jeho meno nenachádzalo medzi menami povýšených úradníkov.

33 Po tretie uvádzané nepochopenie zmyslu napadnutého rozhodnutia žalobcom, ktoré údajne vyvolalo jeho frustráciu a povzbudilo ho k návratu na Radu, je v rozpore s tým, že posledný termín na podanie prihlášok na pracovné miesto zastávané žalobcom na Rade bol skorší ako dátum prijatia napadnutého rozhodnutia. Z toho vyplýva, že žalobca bol naozaj schopný predvídať obsah tohto rozhodnutia, čo tak naznačuje, že dostatočne poznal kontext, ktorý sprevádzal jeho prijatie.

34 Okrem toho, pokiaľ ide o zaradenie mena žalobcu na zoznam úradníkov, ktorých povýšenie navrhol jeho riadiaci výbor, Cedefop pripomína, že postup upravený jeho všeobecnými vykonávacími ustanoveniami (Cedefop/DGE/10/2011 a Cedefop/DGE/11/2011) bol v prejednávanej veci správne dodržaný a že hoci sa meno žalobcu objavilo v konsolidovanom zozname všetkých úradníkov spôsobilých na povýšenie, ktorý vypracoval tento riadiaci výbor, jeho meno sa nenachádzalo na zozname uvedeného výboru obsahujúcom úradníkov, ktorých povýšenie bolo napokon navrhnuté MO.

35 Cedefop dochádza k záveru, že zo všetkých týchto okolností, a nie iba z obsahu osobného spisu žalobcu, vyplýva, že žalobca poznal kontext, ktorý sprevádzal napadnuté rozhodnutie.

36 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry má povinnosť odôvodnenia nariadená článkom 25 druhým odsekom služobného poriadku, ktorý iba preberá všeobecnú povinnosť stanovenú článkom 296 ZFEÚ, za cieľ jednak poskytnúť dotknutej osobe údaje dostatočné na posúdenie dôvodnosti aktu, ktorý jej spôsobuje ujmu a vhodnosti podania žaloby na súd Európskej únie, a jednak umožniť tomuto súdu, aby preskúmal zákonnosť aktu (pozri rozsudky z 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisia, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 57 a citovanú judikatúru; z 3. októbra 2006, Nijs/Dvor audítorov, T-171/05, EU:T:2006:288, bod 36 a citovanú judikatúru, a z 13. septembra 2016, Pohjanmäki/Rada, T-410/15 P, neuverejnený, EU:T:2016:465, bod 77 a citovanú judikatúru). Z toho vyplýva, že takto stanovená povinnosť odôvodnenia predstavuje základnú zásadu práva Únie, od ktorej sa možno odchýliť iba z naliehavých dôvodov (rozsudky z 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisia, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 57; z 3. októbra 2006, Nijs/Dvor audítorov, T-171/05, EU:T:2006:288, bod 36, a zo 4. júla 2007, Lopparelli/Komisia, T-502/04, EU:T:2007:197, bod 74). Význam tejto povinnosti, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou zásady riadnej správy vecí verejných, ako vyplýva z článku 41 ods. 2 písm. c) Charty základných práv, bol posilnený po nadobudnutí účinnosti Lisabonskej zmluvy vložením článku 15 ods. 1 a článku 298 ods. 1 ZFEÚ. Otvorená a efektívna európska administratíva musí totiž dôsledne rešpektovať ustanovenia služobného poriadku. Odôvodnenie každého aktu spôsobujúceho ujmu zamestnancom Únie je nevyhnutnou podmienkou na zabezpečenie pokojného pracovného prostredia v rámci administratívy Únie, keďže zabraňuje vzniku podozrenia, že riadenie jej zamestnancov sa zakladá na svojvoľnosti alebo uprednostňovaní.

37 Hoci podľa ustálenej judikatúry MO nie je povinný odôvodniť rozhodnutie o povýšení ani vo vzťahu k osobe, ktorej je určené, ani vo vzťahu k nepovýšeným uchádzačom, je naopak povinný odôvodniť svoje rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti podanej podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku nepovýšeným uchádzačom, pričom odôvodnenie tohto rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti sa považuje za zhodné s odôvodnením rozhodnutia, proti ktorému sťažnosť smerovala (pozri rozsudky z 21. mája 2014, Mocová/Komisia, T-347/12 P, EU:T:2014:268, bod 41 a citovanú judikatúru, a z 13. septembra 2016, Pohjanmäki/Rada, T-410/15 P, neuverejnený, EU:T:2016:465, bod 79 a citovanú judikatúru).

38 K odôvodneniu tak musí dôjsť najneskôr počas zamietnutia sťažnosti (rozsudky z 20. februára 2002, Roman Parra/Komisia, T-117/01, EU:T:2002:35, bod 26, a z 21. mája 2014, Mocová/Komisia, T-347/12 P, EU:T:2014:268, bod 41).

39 Navyše dostatočnosť odôvodnenia napadnutého aktu sa musí posudzovať nielen vzhľadom na jeho znenie, ale aj skutkový a právny kontext, v ktorom bol akt prijatý (pozri rozsudky zo 14. februára 1990, Delacre a i./Komisia, C-350/88, EU:C:1990:71, bod 16 a citovanú judikatúru; z 13. septembra

2016, Pohjanmäki/Rada, T-410/15 P, neuverejnený, EU:T:2016:465, bod 78, a z 19. januára 2017, Komisia/Frieberger a Vallin, T-232/16 P, neuverejnený, EU:T:2017:15, bod 41). Keďže povýšenia sa podľa článku 45 služobného poriadku vykonávajú na základe výberu, stačí, ak sa odôvodnenie rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti odvoláva na uplatnenie podmienok povyšovania stanovených v právnych predpisoch a v služobnom poriadku na konkrétnu situáciu úradníka (pozri rozsudky z 20. februára 2002, Roman Parra/Komisia, T-117/01, EU:T:2002:35, bod 27 a citovanú judikatúru, a z 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisia, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 60).

40 Okrem toho v prípade, ak pred podaním žaloby úplne chýba odôvodnenie, je ustálenou judikatúrou, že tento nedostatok nemožno nahradiť vysvetleniami, ktoré poskytne MO po podaní žaloby. V tomto štádiu by už totiž takéto vysvetlenia neplnili svoju funkciu, takže podaním žaloby zaniká možnosť MO napraviť vady svojho rozhodnutia prostredníctvom odpovede zamietajúcej sťažnosť (rozsudok z 9. decembra 1993, Parlement/Volger, C-115/92 P, EU:C:1993:922, bod 23; pozri rovnako rozsudky zo 7. februára 2007, Caló/Komisia, T-118/04 a T-134/04, EU:T:2007:37, bod 268 a citovanú judikatúru, a z 13. septembra 2016, Pohjanmäki/Rada, T-410/15 P, neuverejnený, EU:T:2016:465, bod 80 a citovanú judikatúru).

41 Možnosť napraviť úplnú neexistenciu odôvodnenia po podaní žaloby by napokon zasahovala do práva na obhajobu, pretože žalobca by mal na uvedenie svojich dôvodov proti odôvodneniu, o ktorom by sa dozvedel až po podaní žaloby, k dispozícii iba repliku. Zásada rovnosti účastníkov konania na súde Únie by tak bola dotknutá (rozsudky zo 6. júla 2004, Huygens/Komisia, T-281/01, EU:T:2004:207, bod 109, a z 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisia, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 62; pozri rovnako uznesenie z 8. marca 2012, Marcuccio/Komisia, T-126/11 P, EU:T:2012:115, bod 47 a citovanú judikatúru).

42 V prípade implicitného zamietnutia sťažnosti, ktoré teda nie je formálne odôvodnené, prispieva ku vzniku sporu rozhodujúcim spôsobom práve správanie administratívy, keďže bez odpovede na svoju sťažnosť v lehotách stanovených v článku 90 ods. 2 služobného poriadku, je dotknutá osoba nútená obrátiť sa na Všeobecný súd, aby získala v náležitej forme odôvodnenia rozhodnutia, ktoré bolo voči nej prijaté. Takýto postup MO však v rozpore s požiadavkami riadnej správy vecí verejných vedie k spochybneniu rozdelenia úloh medzi na jednej strane administratívou a na druhej strane súdom Únie, pretože súd Únie sa stáva jediným a prvým orgánom, na ktorom je dotknutá osoba schopná získať odôvodnenie v súlade s článkom 25 služobného poriadku. To je o to viac poľutovaniahodné, že rešpektovanie povinnosti odôvodnenia administratívou počas konania pred podaním žaloby má umožniť dotknutej osobe, aby pochopila dosah rozhodnutia prijatého voči nej a prípadne ju môže presvedčiť o tom, že toto rozhodnutie je dôvodné, a teda aby nezačínala súdny spor (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. septembra 2005, Casini/Komisia, T-132/03, EU:T:2005:324, bod 34).

43 Naproti tomu bolo rozhodnuté, že iba nedostatočné odôvodnenie poskytnuté v rámci konania pred podaním žaloby nemôže odôvodniť zrušenie napadnutého rozhodnutia, pokiaľ MO predloží doplňujúce spresnenia v priebehu konania (rozsudky z 12. decembra 2002, Morello/Komisia, T-338/00 a T-376/00, EU:T:2002:314, bod 55 a citovaná judikatúra, a zo 4. mája 2005, Sena/AESA, T-30/04, EU:T:2005:161, bod 71), pričom však z dôvodov porovnateľných s tými, ktoré boli pripomenuté v bodoch 40 až 42 vyššie, nie je inštitúcii dovolené, aby pôvodne nesprávne odôvodnenie nahradila úplne novým odôvodnením (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisia, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 63 a citovanú judikatúru).

44 Všeobecný súd tak uznal, že pôvodne nedostatočné odôvodnenie môže byť napravené doplňujúcimi spresneniami poskytnutými aj v priebehu konania, ak už pred podaním svojej žaloby mala dotknutá osoba k dispozícii údaje, ktoré tvoria východisko odôvodnenia (pozri rozsudky z 20. februára 2002, Roman Parra/Komisia, T-117/01, EU:T:2002:35, bod 30 a citovanú judikatúru; z 3. februára 2005, Heurtaux/Komisia, T-172/03, EU:T:2005:34, bod 44 a citovanú judikatúru, a z 3. októbra 2006, Nijs/Dvor audítorov, T-171/05, EU:T:2006:288, bod 45 a citovanú judikatúru).

45 Navyše bolo rozhodnuté, okrem iného aj v prípade implicitného zamietnutia sťažnosti proti zamietnutiu povýšenia, že rozhodnutie treba považovať za dostatočne odôvodnené, pokiaľ bolo prijaté v kontexte známom dotknutému úradníkovi, ktorý mu umožňuje poznať dosah opatrenia, ktoré bolo voči nemu prijaté (pozri rozsudky z 15. septembra 2005, Casini/Komisia, T-132/03, EU:T:2005:324, bod 36 a citovanú judikatúru; z 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisia, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 64 a citovanú judikatúru, a z 3. októbra 2006, Nijs/Dvor audítorov, T-171/05, EU:T:2006:288, bod 45 a citovanú judikatúru).

46 Vzhľadom na význam povinnosti odôvodnenia s prihliadnutím na právo na obhajobu však kontext, v ktorom bolo prijaté rozhodnutie o nepovýšení, ktoré bolo implicitne potvrdené na základe sťažnosti, môže iba výnimočne tvoriť východisko odôvodnenia uvedeného rozhodnutia (rozsudky z 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisia, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 79; pozri rovnako v tomto zmysle rozsudky z 9. marca 2000, Vicente Nuñez/Komisia, T-10/99, EU:T:2000:60, bod 44, a z 3. februára 2005, Heurtaux/Komisia, T-172/03, EU:T:2005:34, bod 47). Za takých okolností, akými sú okolnosti v prejednávanej veci, tak východisko odôvodnenia nemôže existovať bez akéhokoľvek údaja zo strany MO týkajúceho sa konkrétnej situácie žalobcu a porovnania jeho zásluh s inými úradníkmi prichádzajúcimi do úvahy na povýšenie vzhľadom na kritériá uvedené v článku 45 služobného poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. februára 2005, Heurtaux/Komisia, T-172/03, EU:T:2005:34, body 46 až 50, a z 23. októbra 2013, Verstreken/Rada, F-98/12, EU:F:2013:156, body 31 a 32; pozri rovnako analogicky rozsudok z 10. septembra 2009, Behmer/Parlament, F-16/08, EU:F:2009:107, bod 32).

47 V prejednávanej veci nie je sporné, že MO výslovne neodpovedal na sťažnosť, keďže ju zamietol implicitným rozhodnutím.

48 Treba teda preskúmať rôzne skutočnosti, ktoré uviedol Cedefop a určiť, či kontext, v ktorom bolo prijaté napadnuté rozhodnutie, umožňoval žalobcovi pochopiť jeho dosah, a teda posúdiť jeho dôvodnosť vzhľadom na kritériá stanovené v článku 45 služobného poriadku.

49 V tejto súvislosti treba na úvod pripomenúť, že žalobca 19. apríla 2016 ústne predniesol odvolaciemu výboru tvrdenia uvádzané na podporu sťažnosti (pozri bod 13 vyššie). Cedefop však netvrdí, že pri tejto príležitosti boli žalobcovi poskytnuté hoci aj neúplné vysvetlenia dôvodov napadnutého rozhodnutia.

50 Okrem toho, po prvé Cedefop tvrdí, že žalobca zastával také miesta, že nevyhnutne poznal pravidlá uplatniteľné v oblasti povyšovania a že musel chápať, že tieto pravidlá boli v jeho prípade pri povyšovaní za rok 2015 uplatnené správne a objektívne. Táto skutočnosť však nie je relevantná, pretože samotnú znalosť kritérií, ktoré sa majú zohľadniť pri povýšení, ktorú mohol mať žalobca, nemožno zamieňať so znalosťou spôsobu, akým boli tieto kritériá uplatnené na jeho situáciu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 10. septembra 2009, Behmer/Parlament, F-16/08, EU:F:2009:107, bod 33 a citovanú judikatúru).

51 To isté platí pre správu riaditeľa Cedefop z 9. marca 2015, adresovanú všetkým zamestnancom Cedefop, na ktorú Cedefop odkazuje v prejednávanej veci. V tejto správe totiž uvedený riaditeľ iba všeobecne opisuje kritériá, ktoré budú uplatňované pri povyšovaní za rok 2015 tak v prospech, ako aj v neprospech povýšenia úradníkov. Z toho vyplýva, že uvedená správa nijako nemohla žalobcovi umožniť, aby pochopil, ako boli uvedené kritériá uplatnené na jeho situáciu.

52 Po druhé Cedefop tvrdí, že žalobca vedel o viacerých výhradách vyslovených proti nemu z odborného hľadiska, nielen pokiaľ ide o riadenie jeho tímu, ale aj pokiaľ ide o rôzne nezrovnalosti, ku ktorým došlo pri verejných obstarávaniach.

53 Je pravda, že v tejto súvislosti z hodnotiacich správ žalobcu za roky 2012 až 2014 vyplýva, že žalobca mohol byť terčom kritických posúdení, predovšetkým v súvislosti s riadením jeho tímov. V hodnotiacej správe za rok 2012 totiž hodnotiteľ okrem iného uviedol, že počas tohto roka očakával „od [žalobcu] a členov jeho tímu pokojnejší a koordinovanejší spôsob práce“, ale že „sa [to] počas prvého polroka úplne nenaplnilo, keďže v rámci služby sa z času na čas objavovalo určité napätie“. V tej istej správe sa uvádza, že napriek zistenému zlepšeniu „mal [žalobca] stále problémy s optimálnym rozdelením svojho pracovného času… a delegovaním práce na členov svojho tímu“, pričom hodnotiteľ zdôraznil, že žalobca bol naďalej „príliš zaneprázdnený prerábaním, vylepšovaním alebo dopĺňaním práce svojich podriadených“ na úkor času venovaného „napĺňaniu priorít a všeobecných cieľov, ktoré [stáli] pred jeho službou, priamemu riadeniu jeho tímu a riešeniu konfliktov“. V hodnotiacej správe za rok 2013 hodnotiteľ najmä zdôraznil, že „[zo strany žalobcu] sa ešte vyžadovalo určité zlepšenie na zabezpečenie primeranej komunikácie s členmi jeho služby, efektívne riešenie konfliktov a bezproblémové uplatňovanie správ, plánov a administratívnych lehôt“. Napokon v hodnotiacej správe za rok 2014, teda poslednej hodnotiacej správe žalobcu prijatej pred napadnutým rozhodnutím, hodnotiteľ poznamenal, že žalobca „oveľa radšej vypracúval pravidlá a revidoval dokumenty, ako riadil zamestnancov“, a že ešte stále venoval príliš veľkú časť svojho pracovného času „prerábaniu, vylepšovaniu alebo dopĺňaniu dokumentov, keď [bol] požiadaný o technické stanoviská“. Hodnotiteľ znovu vyslovil poľutovanie nad tým, že tento čas nemohol byť venovaný „prioritám a všeobecným cieľom, ktoré [stáli] pred jeho službou, ani priamemu riadeniu jeho tímu“ a vyjadril, že od žalobcu v roku 2015 očakával „pokojnejšiu a koordinovanejšiu metódu práce jeho a jeho tímu“.

54 Hodnotiace správy žalobcu za roky 2012 až 2014 však obsahovali aj určité kladné posúdenia práce žalobcu.

55 Najmä z hodnotiacej správy za rok 2014 totiž vyplýva, že žalobca bol „angažovaný“, „pracoval celé dni“ a bol „osobou, s ktorou bolo príjemné pracovať“, pričom zástupca riaditeľa Cedefop v tej istej správe zdôraznil, že žalobca „splnil všetky ciele, ktoré mu boli stanovené v dobrej kvalite“ a zdôraznil jeho vysoký stupeň „angažovanosti a zmysel pre povinnosť“.

56 Ako vyplýva z hodnotiacich správ za roky 2012 až 2014, celkové hodnotenie žalobcu sa vo všeobecnosti považovalo za uspokojivé, keďže jeho výkon bol počas každého z týchto rokov ohodnotený na úrovni III, teda ako výkon, ktorý bol „dobrý a zodpovedal úrovni vyžadovanej pre zastávané pracovné miesto“.

57 Navyše hodnotiace správy za roky 2012 a 2013 uvádzajú zlepšenie riadiacich schopností žalobcu. Z hodnotiacej správy za rok 2012 totiž vyplýva, že žalobca absolvoval školenie v oblasti riadenia, aby zlepšil svoje schopnosti v tejto oblasti, a že od tohto roku „vypracúval akčný plán a začal uplatňovať získané poznatky“. Táto istá správa však zdôrazňovala možnosť žalobcu ešte sa zdokonaliť v tejto súvislosti. V nasledujúci rok hodnotiteľ v hodnotiacej správe za rok 2013 zaznamenal „pokrok [žalobcu] pri riadení tímu“ a predovšetkým „pri organizácii pravidelných schôdzí služby“. Hoci hodnotiteľ zdôraznil, že „určitý pokrok treba ešte urobiť“, uviedol, že žalobca „delegoval viac zo svojich kontrolných úloh…, aby uvoľnil čas pre svoje bezprostrednejšie a viac organizačné riadiace úlohy“, a uznal tak „snahu [vynaloženú žalobcom] o zlepšenie jeho riadiacich [schopností]“.

58 Napokon overovateľ v hodnotiacej správe za rok 2014 uviedol, že žalobca v podstate „splnil všetky ciele, ktoré mu boli stanovené v dobrej kvalite“, a že jeho „vysoký stupeň angažovanosti a jeho zmysel pre povinnosť boli veľmi oceňované“.

59 Za týchto okolností sa treba domnievať, že samotná existencia výhrad v hodnotiacich správach žalobcu za roky 2012 až 2014 mu neumožňovala pochopiť spôsob, akým boli kritériá stanovené v článku 45 služobného poriadku uplatnené na jeho situáciu, ktorý na záver porovnania zásluh úradníkov prichádzajúcich do úvahy na povýšenie, ktoré vykonal Cedefop počas povyšovania za rok 2015, odôvodnil rozhodnutie nepovýšiť žalobcu pri tomto povyšovaní.

60 Okrem toho žiadny z jedenástich listov a emailov, na ktoré odkazuje Cedefop v rámci prvého žalobného dôvodu, a ktoré sa nachádzajú v prílohach B.15 a B.19 až B.28, nemože predstavovať čo i len nedostatočné vysvetlenie spôsobu, akým MO posúdil zásluhy žalobcu počas povyšovania za rok 2015 vzhľadom na kritériá stanovené v článku 45 služobného poriadku.

61 Pokiaľ totiž ide o dva emaily, ktoré si 9. januára 2015 vymenili zamestnanci Cedefop, ktorí sa zúčastnili na hodnotení žalobcu, nachádzajúce sa v prílohe B.26, stačí uviesť, že tieto emaily neboli adresované žalobcovi. Keďže žiadna listina v spise nenasvedčuje tomu, že kópia týchto emailov mu bola doručená počas správneho konania, tieto dokumenty nemôžu v žiadnom prípade tvoriť východisko odôvodnenia.

62 Okrem toho, pokiaľ ide o ostatné dokumenty, na ktoré odkazuje Cedefop, z ktorých väčšina pochádza z obdobia viac ako jeden rok predo dňom prijatia napadnutého rozhodnutia a niektoré dokonca z obdobia viac ako päť rokov, ba dokonca sedem rokov pred týmto dňom, je pravda, že tieto dokumenty preukazujú, že žalobca vedel o určitých výhradách vyslovených voči jeho osobe týkajúcich sa jeho schopností v oblasti riadenia, ako aj jeho postupu v niektorých prípadoch verejného obstarávania.

63 Pripustiť, že samotné negatívne posúdenia zamestnanca môžu stačiť na to, aby tvorili východisko odôvodnenia, by však za takých okolností, akými sú okolnosti v prejednávanej veci, mohlo ohroziť cieľ sledovaný konaním pred podaním žaloby upraveným v článku 90 ods. 2 služobného poriadku, ktorým je podľa ustálenej judikatúry zmierlivé urovnanie sporov, ktoré vznikajú v čase podania sťažnosti (rozsudky zo 7. marca 1996, Williams/Dvor audítorov, T-146/94, EU:T:1996:34, bod 44, a z 3. decembra 2015, Cuallado Martorell/Komisia, T-506/12 P, EU:T:2015:931, bod 64).

64 Takýto prístup by totiž umožňoval MO, aby sa oprel o akékoľvek negatívne posúdenie nepovýšeného uchádzača, o ktorom bol tento uchádzač informovaný, aby sa tak zbavil povinnosti oznámiť mu odôvodnené rozhodnutie o zamietnutí jeho sťažnosti vyplývajúcej z článku 90 ods. 2 druhého pododseku služobného poriadku, ktorá je osobitným výrazom jednak požiadavky odôvodnenia každého rozhodnutia spôsobujúceho ujmu upravenej v článku 25 druhom odseku služobného poriadku a jednak práva na riadnu správu vecí verejných zaručeného článkom 41 Charty základných práv.

65 Takéto opomenutie odpovedať na sťažnosť, podanú navyše proti rozhodnutiu o nepovýšení, ktoré samo osebe nebolo odôvodnené, však môže u dotknutej osoby vzbudiť alebo posilniť pocity nepochopenia, ba dokonca frustrácie a vytvoriť tak prostredie priaznivé pre podanie žaloby na súd Únie, ktorej by sa prípadne bolo možné vyhnúť, ak by MO konal s požadovanou starostlivosťou.

66 Po tretie nemožno súhlasiť s Cedefop, keď tvrdí, že existenciu východiska odôvodnenia napadnutého rozhodnutia potvrdzuje odsek 19 sťažnosti, v ktorom žalobca uviedol, že „[jeho] nadriadený… sa vyjadril ústne aj písomne spôsobom, ktorý vyjadroval jeho nespokojnosť s tým, ako riadi[l] svoj tím“.

67 Toto konštatovanie totiž odráža nanajvýš odhad žalobcu týkajúci sa skutočnosti, ktorú mohol Cedefop zohľadniť pri hodnotení jeho zásluh počas povyšovania za rok 2015. Z dôvodov vysvetlených v bodoch 63 až 65 vyššie však iba vedomosť nepovýšeného uchádzača o negatívnych posúdeniach, ktoré sa ho týkajú, nemôže v zásade nahrádzať odôvodnenie rozhodnutia o nepovýšení, ktoré je tento uchádzač oprávnený očakávať od MO v odpovedi na svoju sťažnosť.

68 Cedefop nemôže v tomto ohľade vyvodzovať argumenty z rozsudku z 24. februára 2010, P/Parlament (F-89/08, EU:F:2010:11), v ktorom sa Súd pre verejnú službu v prípade rozhodnutia o prepustení domnieval, že vyplývalo „zo samotného znenia sťažnosti… podanej žalobkyňou, že žalobkyňa sa pri nahliadnutí do svojho osobného spisu mohla oboznámiť so žiadosťou o prepustenie“ a „bola tak schopná zistiť, že uvedená žiadosť a následne sporné rozhodnutie sa zakladali na ‚narušení dôvery, tak osobnej, ako aj politickej, medzi [ňou] a pánom [A.M.], nezaradeným poslancom a jej priamym administratívnym nadriadeným‘“. Situácia, o ktorú ide v prejednávanej veci, nie je totiž porovnateľná, pretože zo žiadnej listiny v spise nevyplýva, že žalobca sa počas správneho konania mohol oboznámiť

s akýmkoľvek dokumentom Cedefop vysvetľujúcim, ako výhrady vyslovené proti jeho schopnostiam v oblasti riadenia tímu odôvodnili rozhodnutie nepovýšiť ho na záver porovnávacieho hodnotenia zásluh upraveného v článku 45 služobného poriadku.

69 Napokon po štvrté samotná okolnosť, na ktorú sa odvoláva Cedefop, že žalobca podal prihlášku na pracovné miesto na Rade viac ako mesiac pred prijatím napadnutého rozhodnutia, môže nanajvýš naznačovať, ako to vyplýva z vlastných vysvetlení žalobcu, že žalobca sa obával, že nebude povýšený a chcel sa takto pripraviť na možnosť, že ak nebude spokojný, odíde z Cedefop. Táto okolnosť naproti tomu nijako nepreukazuje, že žalobca už od tohto okamihu získal istotu, že nebude povýšený, a tým menej, že vedel o dôvodoch, ktoré odôvodňovali rozhodnutie o nepovýšení.

70 Z uvedeného vyplýva, že žalobca predtým, ako sa oboznámil s vyjadrením k žalobe, mohol nanajvýš tušiť, že výhrady proti jeho osobe týkajúce sa jeho riadiacich schopností v rámci Cedefop, ako aj niektorých porušení pri jeho postupe v určitých prípadoch verejného obstarávania, mohli mať vplyv na hodnotenie jeho zásluh počas povyšovania za rok 2015.

71 Naproti tomu žiadna skutočnosť, ktorú uvádza Cedefop, neumožňuje preukázať, že žalobca bol pred podaním prejednávanej žaloby schopný pochopiť spôsob, akým boli tieto výhrady zohľadnené pri uplatnení kritérií hodnotenia zásluh v oblasti povyšovania stanovených v článku 45 služobného poriadku na jeho situáciu. Z toho vyplýva, že kontext, v ktorom bolo prijaté napadnuté rozhodnutie, nemožno považovať za čo i len nedostatočné odôvodnenie uvedeného rozhodnutia.

72 Treba teda vyhovieť prvému žalobnému dôvodu a zrušiť napadnuté rozhodnutie bez toho, aby bolo potrebné preskúmať druhý a tretí žalobný dôvod, ktoré uvádza žalobca. Za týchto okolností nie je potrebné rozhodovať ani o námietke, ktorú vzniesol Cedefop, proti prípustnosti niektorých skutočností uvedených v žalobe, ktoré podľa jeho názoru značne presahujú rámec prejednávaného sporu, a preto nie sú relevantné pre jeho výsledok.

O návrhu na náhradu škody

73 Žalobca požaduje náhradu nemajetkovej ujmy a majetkovej škody, ktoré mal údajne utrpieť v dôsledku prijatia napadnutého rozhodnutia.

74 V tejto súvislosti žalobca najprv tvrdí, pokiaľ ide o jeho nemajetkovú ujmu, že úplná neexistencia odôvodnenia napadnutého rozhodnutia predstavovala osobitne závažné pochybenie MO, ktoré mu mohlo okrem zaplatenia nákladov súdneho konania spôsobiť dodatočný stres a frustráciu. Podľa jeho názoru by toto pochybenie nebolo spravodlivo napravené iba zrušením uvedeného rozhodnutia.

75 Okrem toho žalobca tvrdí, že jeho nemajetková ujma vyplýva aj zo správania Cedefop, ktorý ho bez skutočného preskúmania zásluh v zmysle článku 45 služobného poriadku nenáležite odmietol povýšiť napriek jeho snahe a konkrétnym výsledkom, ktoré dosiahol počas šestnástich rokov v tomto stredisku Únie. Uvádza, že takto vyvolané pocity nespravodlivosti, frustrácie a skľúčenosti ho presvedčili, aby sa znovu zamestnal na Rade, čo malo za následok sťahovanie jeho rodiny a jej prispôsobovanie sa novému bydlisku. Táto časť nemajetkovej ujmy, ohodnotená na 16 000 eur, ktoré zodpovedajú sume 1 000 eur za každý odpracovaný rok, je tiež oddeliteľná od napadnutého rozhodnutia, a teda musí byť nahradená bez ohľadu na to, či je toto rozhodnutie zrušené alebo nie.

76 Pokiaľ ide o majetkovú škodu, žalobca tvrdí, že utrpel finančnú škodu vo výške straty na zárobku v porovnaní so situáciou, v ktorej by sa nachádzal v prípade povýšenia, pričom túto sumu treba zvýšiť o úroky z omeškania v sadzbe stanovenej Európskou centrálnou bankou (ECB).

77 Cedefop sa bráni proti tomuto návrhu na náhradu škody. Podľa jeho názoru, keďže napadnuté rozhodnutie netrpí žiadnou protiprávnosťou, žalobca nepreukazuje žiadne pochybenie, ktoré by mohlo mať za následok uplatnenie mimozmluvnej zodpovednosti Únie. V tejto súvislosti Cedefop zdôrazňuje, že keďže úradníci nemajú žiadny nárok na povýšenie, žalobcova požiadavka na náhradu finančnej škody, ktorú mal údajne utrpieť, nie je dôvodná. Rovnako sa Cedefop domnieva, že mu nemožno pripísať ujmu, ktorú žalobca údajne utrpel v dôsledku svojho návratu na Radu, keďže toto rozhodnutie urobil žalobca sám. Potvrdzujú to kroky, ktoré podnikol žalobca na to, aby opustil Cedefop už pred prijatím uvedeného rozhodnutia. Cedefop napokon zdôrazňuje, že ohodnotenie údajnej nemajetkovej ujmy žalobcom sa nezakladá na žiadnom výpočte, ani právnom základe.

78 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry v oblasti verejnej služby vznik zodpovednosti Únie podlieha splneniu súboru podmienok, a to podmienkam protiprávnosti správania vytýkaného inštitúcii, existencie škody a existencie príčinnej súvislosti medzi údajným správaním a uplatňovanou škodou. Tieto tri podmienky sú kumulatívne, čo znamená, že keď nie je splnená jedna z nich, zodpovednosť Únie nemožno akceptovať (rozsudok z 1. júna 1994, Komisia/Brazzelli Lualdi a i., C-136/92 P, EU:C:1994:211, bod 42; pozri rovnako rozsudky zo 16. decembra 2010, Komisia/Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, bod 45 a citovanú judikatúru, a zo 17. mája 2017, PG/Frontex, T-583/16, neuverejnený, EU:T:2017:344, bod 97 a citovanú judikatúru).

79 Z toho vyplýva, že aj keď je pochybenie inštitúcie, úradu alebo agentúry Únie preukázané, zodpovednosť Únie možno v skutočnosti vyvodiť iba vtedy, ak sa žalobcovi okrem iného podarí preukázať existenciu jeho ujmy (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. novembra 2004, Montalto/Rada, T-116/03, EU:T:2004:325, bod 126 a citovanú judikatúru, a z 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisia, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 98 a citovanú judikatúru).

80 Pokiaľ ide o majetkovú škodu uvádzanú žalobcom, ako aj časť nemajetkovej umy, ktorú mal údajne utrpieť kvôli odmietnutiu Cedefop povýšiť ho bez skutočného preskúmania jeho zásluh v zmysle článku 45 služobného poriadku, treba zdôrazniť, že tieto ujmy v podstate vyplývajú z vecných protiprávností uvádzaných v rámci druhého a tretieho žalobného dôvodu uplatňovaných v návrhu na zrušenie.

81 Keďže však napadnuté rozhodnutie trpí nedostatkom odôvodnenia a z tohto dôvodu musí byť zrušené (pozri bod 72 vyššie), treba sa domnievať, že Všeobecný súd nie je na záver preskúmania jeho dôvodov schopný posúdiť jeho dôvodnosť (pozri analogicky rozsudok z 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisia, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 99). V tejto súvislosti treba totiž pripomenúť, že jednou z funkcií odôvodnenia je práve umožniť súdu Únie, aby prekúmal zákonnosť aktov, ktoré sú mu predložené (pozri bod 36 vyššie).

82 Podľa článku 266 prvého odseku ZFEÚ teda prináleží Cedefop, aby určil opatrenia, ktoré vyžaduje výkon tohto rozsudku a prípadne prijal nové rozhodnutie obsahujúce odôvodnenie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisia, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 100, a z 18. novembra 2015, Diamantopoulos/ESVČ, F-30/15, EU:F:2015:138, bod 33). V tomto štádiu Všeobecný súd nemôže dospieť k záveru o existencii určitej majetkovej škody vyplývajúcej z odmietnutia povýšiť žalobcu vzhľadom na to, že musí byť prijaté nové rozhodnutie riaditeľa Cedefop.

83 Pokiaľ ide o časť nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, treba zohľadniť skutočnosť, že ako to vyplýva z preskúmania prvého žalobného dôvodu, žalobca sa až pri prečítaní vyjadrenia k žalobe, ktoré mu bolo doručené viac ako deväť mesiacov po podaní sťažnosti, po prvýkrát dozvedel o vysvetlení dôvodov jeho nepovýšenia počas povyšovania za rok 2015. Je tak preukázané, že úplná neexistencia odôvodnenia napadnutého rozhodnutia na jednej strane uviedla žalobcu do stavu neistoty, pokiaľ ide o dôvody jeho nepovýšenia, na dlho po uplynutí lehoty, v ktorej mala byť prijatá odpoveď na sťažnosť, a na druhej strane ho donútila začať súdne konanie, aby v tejto otázke získal vysvetlenie.

84 Pocity nespravodlivosti, nepochopenia ba dokonca frustrácie takto spôsobené žalobcovi (pozri bod 64 vyššie) teda možno pripísať iba správaniu MO počas konania pred podaním žaloby. Toto správanie tak spôsobilo žalobcovi konkrétnu nemajetkovú ujmu, ktorú nemožno primerane napraviť iba zrušením napadnutého rozhodnutia (pozri analogicky rozsudky z 12. decembra 2002, Morello/Komisia, T-181/00, EU:T:2002:313, body 131 a 132, a z 15. septembra 2005, Casini/Komisia, T-132/03, EU:T:2005:324, bod 102).

85 Za týchto okolností sa Všeobecný súd, ktorý posudzuje utrpenú ujmu *ex æquo et bono*, domnieva, že priznanie sumy 2 000 eur predstavuje primerané odškodnenie časti nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uvádzaného žalobcom a že návrhu na náhradu škody treba vyhovieť iba v tomto rozsahu.

O trovách

86 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Okrem toho podľa článku 134 ods. 2 rokovacieho poriadku, ak je viac účastníkov konania, ktorí vo veci nemali úspech, Všeobecný súd medzi nich rozdelí náhradu trov konania. Napokon podľa článku 135 ods. 2 tohto rokovacieho poriadku Všeobecný súd môže účastníkovi konania uložiť povinnosť nahradiť časť alebo celé trovy konania, aj keď mal vo veci úspech, pokiaľ to odôvodňuje jeho správanie vrátane správania pred podaním žaloby, najmä ak druhému účastníkovi konania spôsobil vznik trov konania, ktoré Všeobecný súd považuje za úmyselne spôsobené.

87 Je pravda, že v prejednávanej veci žalobca nemal úspech v časti svojich návrhov na náhradu škody, takže Cedefop možno považovať za účastníka konania, ktorý mal úspech v tejto časti sporu. Napriek tomu treba zohľadniť, že napadnuté rozhodnutie nebolo odôvodnené, že Cedefop neoprávnene neodpovedal na sťažnosť žalobcu a že navyše žiadne východisko odôvodnenia neumožňovalo žalobcovi pred podaním prejednávanej žaloby pochopiť dôvody, ktoré by odôvodnili jeho nepovýšenie. Práve samotné správanie Cedefop počas správneho konania tak donútilo žalobcu, aby podal prejednávanú žalobu, aby sa tak dozvedel tieto dôvody. Zaviazanie Cedefop, aby znášal všetky trovy konania, teda predstavuje spravodlivé posúdenie okolností prejednávanej veci.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie riaditeľa Európskeho strediska pre rozvoj odborného vzdelávania (Cedefop) zo 4. novembra 2015 nepovýšiť pána Georgesa Paraskevaidisa do platovej triedy AD 12 v rámci povyšovania za rok 2015 sa zrušuje.**

2. **Cedefop je povinný zaplatiť pánovi Paraskevaidisovi sumu vo výške 2 000 eur ako náhradu škody, ktorú utrpel.**

3. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

4. **Cedefop je povinný nahradiť trovy konania.**

Gervasoni Madise da Silva Passos

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 26. októbra 2017.

Podpisy